

Chương 25

Giết Địch 1000, Tự Tổn 800 (2)

Trong lúc ngủ mơ miệng Đỗ Quyên bị nhét đầu nhũ vào, lại có người tại bên tai rừ rừ nói: "Bú sữa nha Hoa Nhi bú sữa nha "

Nàng không nhịn được phát tay, "Chán ghét! Có để người ngủ hay không?"

Tuy không kiên nhẫn nhưng nàng vài ngày nay quen bú sữa, miệng ngậm đầu nhũ liền hút.

Mới hít một hơi, liền đột nhiên giựt mình tỉnh lại.

Không đúng, sao lại bú sữa ?

Vừa mở mắt nhìn

Ha ha! Quả nhiên là Thím Lâm tới.

Lâm Xuân tiểu tử kia như mọi khi, ngồi ở một bên đùi của mẹ nó, bày xong tư thế nhìn nàng, phảng phất hỏi nàng "Chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị xong ta liền khởi động."

Đồ ăn hàng!

Bất quá đứa bé này thật thức thời, quá ra sức, nếu không phải trước mặt mọi người, nàng muốn thưởng hấn một cái hôn gió.

Đỗ Quyên đương nhiên không ăn, không chỉ như thế, còn lên tiếng gào khan.

Nàng đã sớm chú ý đến thói quen tiểu Lâm Xuân: đó là chờ nàng bú sữa. Nàng nói ăn, hấn mới ăn. Nàng không ăn, hấn cũng không ăn.

Cho nên, nàng muốn ra chiêu số "tuyệt sữa". Bản cô nương sẽ không bú sữa của mẹ người, coi người làm thế nào!

"Giết địch 1000, tự tổn 800", bất cứ giá nào nàng phải chịu đống hai ngày, xem kết quả lại nói.

Ai ngờ đi một chuyến đến nhà Vương nãi nãi, chuyện chịu đống đều miễn.

Có nước cơm ăn, nàng còn sợ ai?

Nàng kiếp trước là giáo sư trung học, rất ít tiếp xúc nhi đồng, lại nghe thuộc hạ ở trường là cô giáo dạy trẻ nói qua. Sinh hoạt tập tính của trẻ nhỏ

một khi bị phá hư hoặc thay đổi, sẽ sinh ra bất an và khó chịu, do đó dẫn đến biểu hiện khác thường, thậm chí buổi tối bé khóc nháo, cũng không nhất định là sinh bệnh, đều có duyên cớ.

Cho nên nàng nghĩ, nếu nàng kiên trì không bú sữa, tiểu Lâm Xuân sẽ thế nào đây?

Thế nào, không cần đoán, chỉ nhìn trước mắt. Thím Lâm hôm nay tới sớm hơn bình thường, hơn nữa bộ dáng chưa ngủ đủ, đầu tóc mặt mũi rối bù bần thỉu, hình dung chật vật. Hiên nhiên tối qua Lâm Xuân khóc náo loạn. Đáng tiếc nàng ngủ, không nghe thấy.

Lúc này, nàng đương nhiên muốn thừa thắng xông lên, đem chiêu "tuyệt sữa" tiến hành.

Đỗ Quyên khóc, tiểu Lâm Xuân không khóc theo nhưng không bú sữa mẹ, chỉ mong chờ nhìn Đỗ Quyên, còn dùng tay sờ nàng.

Tiểu oa nhi biết săn sóc!

Đỗ Quyên không để ý tới hấn, nhắm mắt, quay đầu, tiếp tục giả bộ ngủ.

Lâm Xuân cũng sờ. Người lớn cũng sờ.

Phùng Thị thấy tình hình như vậy, vội vàng hỏi vợ Đại Đầu: "Người có phải ăn thứ gì không? Hoa Nhi nhà ta không bú sữa người, dứt nước cơm nàng uống."

Vợ Đại Đầu chân động, "Thật sự?"

Phùng Thị khẳng định gật đầu.

Phùng bà mẹ cũng chứng thực, nói tối qua sau khi nàng ôm cháu ngoại trở về, vì không yên lòng, liền theo con rể đi tìm Vương nãi nãi trong thôn coi, là Vương nãi nãi nhắc nhở bọn họ.

Vợ Đại Đầu vẻ mặt đưa đám nói: "Ta chưa ăn cái gì xấu xa này nọ nha! Đều theo mọi khi. Tốt như vậy, sao cả 2 đứa trẻ đều không bú sữa chứ?"

Nghe lời này, Lâm Đại Đầu ở bên ngoài lớn tiếng nói: "Sữa khẳng định không có việc gì. Xuân Nhi nhà ta tối qua ngủ còn ăn đâu, mẹ Xuân Nhi người quen? Là Hoa Nhi nhà người kén ăn, không chịu bú sữa." Trong lòng hấn tràn đầy oán niệm với Đỗ Quyên.

Hấn không thể vào phòng Phùng Thị. Vợ Đại Đầu cho bú sữa, Hoàng Lão Thực cũng không tiện đi vào, cho nên hai người ở ngoài đợi.

Vợ Đại Đầu nghe chồng mình nói xong, vội cúi đầu tiếp tục dỗ Đỗ Quyên bú sữa.

Đỗ Quyên nghĩ không thể làm quá mức, để người ta gọi là yêu nghiệt, vì thế ăn trước 2 ngụm, sau đó buông ra, khóc. Ý kia thực rõ rệt: không phải nàng không ăn, là sữa vợ Đại Đầu ăn không ngon, nàng ăn không vô.

Vợ Đại Đầu bị nàng "hãm hại" trước mặt mọi người, không lời nào để nói, vừa xấu hổ lại khó chịu, lặt lặt mình không ăn cái gì không nên ăn, tóm lại cũng không nhớ nổi.

Đúng lúc này, Phùng Minh Anh bưng nước cơm tiến vào, dùng 2 cái bát, để không bị nóng, lấy thìa trúc đút Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên vội mở to miệng ăn.

Ai, nháo một buổi sáng, nàng không dễ dàng nha! Lại nói, nàng không chống đối nước cơm.

Mọi người thấy nàng ăn rất ngon lành, trên mặt mang nụ cười như có như không, trông mắt đều trừng ra ngoài.

Tuyệt hơn là, tiểu Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên ăn nước cơm, đem cái miệng nhỏ nhép nhép, còn nuốt nước miếng, hiển nhiên hẳn cũng đói bụng, cũng muốn ăn.

Phùng bà mẹ vội nhìn Phùng Minh Anh nói: "Đút Xuân Nhi một thìa xem xem."

Còn nhìn cái gì chứ! Có Đỗ Quyên, tiêu oa nhi ăn được thập phần vui vẻ.

Nước cơm tuy không so được sữa, hương vị cũng không sai.

"Đây chính là cách nôi cơm hương!" Mẹ nó tức giận đến nói thẳng.

Nếu không bú sữa, muốn ăn nước cơm, vậy thì trở về nấu nước cơm.

Miệng nàng lắm bả, ôm Lâm Xuân đi ra ngoài.

Mới đi qua cửa, con trai liền lớn tiếng khóc lên.

Cái này phiền toái rồi, vấn đề mấu chốt không ở sữa của nàng, ở chỗ Lâm Xuân không nhìn thấy Đỗ Quyên sẽ khóc, còn muốn cùng nàng "dùng cơm".

Trước đây là Hoàng gia xin Lâm gia bú sữa, bây giờ là Lâm gia xin Hoàng gia trông con. Vợ Đại Đầu cảm thấy mất mặt, không để ý Lâm Xuân khóc nháo, cứng rắn đem hẳn ôm đi về.

Không quay về có thể làm gì?

Không phải chuyện một ngày hai ngày, cũng không thể đem con trai nuôi ở Hoàng gia, Hoàng Hoa Nhi lại không bú sữa của nàng.

Quả nhiên, về tới nhà hẳn nhịn nước cơm như thường. Lâm Xuân như thường không ăn, như thường khóc!

Khóc mệt mỏi rơi vào ngủ say, sau đó mẹ hẳn thừa dịp hẳn ngủ cho hẳn bú, thế này mới ăn.

Từ nay về sau, Lâm Xuân tỉnh lại nhất định khóc nháo, khóc mệt mỏi ngủ mới bú sữa. Như thế qua hai ngày, vợ chồng Lâm Đại Đầu bị con trai chơi đùa không chịu nổi.

Nếu không sửa lại tập tính này, sau này làm thế nào?

Chạng vạng hôm đó, Lâm Đại Đầu ôm Lâm Xuân đến sân Hoàng gia dạo, không nói con của hắn không tốt, lại kêu Đỗ Quyên kén ăn, sửa người không ăn, uống nước cơm.

Ngày sau, vợ Đại Đầu lại tới cho Đỗ Quyên bú vài lần, nàng kiên quyết không ăn.

Hoàng Lão Thực đắc ý dào dạt cười nói: "Hoa Nhi nhà ta hiểu chuyện. Ai kêu ngươi vượn tay đòi đồ? Nay nàng uống nước cơm, không bú sữa, tiết kiệm phí dụng vú em. Đại Đầu ca, con trai của ngươi nháo như vậy, không biết là cũng muốn đi cầu chúng ta, trước kia thật không nghĩ tới. Khuê nữ ta nhẫn nại, không chịu thua kém giúp cha nàng!"

Người thành thật cũng có cửa không tốt, nói chuyện không biết queo ngoặt nhưng có thể làm người ta tức giận đến ruột đau.

Tuy Lâm Đại Đầu sinh khí, lại không bỏ đi.

Lâm Xuân y y nha nha gọi. Người khác không hiểu ý của hắn, làm cha hai ngày nay đã biết, hiểu được hắn muốn vào phòng tìm Đỗ Quyên.

Vừa vặn Phùng bà mẹ ẵm Đỗ Quyên đi ra, nhất thời hai mắt tiểu Lâm Xuân tỏa sáng.

Lâm Đại Đầu đành phải tiến lên, nhìn Đỗ Quyên lải nhải nói: "Tiểu tổ tông! Tiểu cô nãi nãi! Đại Đầu bá bá biết ngươi lợi hại! Van cầu ngươi bú sữa thật ngon được không? Đại Đầu bá bá không dám muốn đồ nhà ngươi, ngay cả vỏ trứng cũng không dám muốn."

Gia! Ta chính là đợi ngươi nói những lời này!

Đỗ Quyên nhìn hắn cười, âm thầm giơ tay làm dấu thắng lợi.

Đương nhiên, móng vuốt bàn tay nhỏ như móng chim của nàng đánh không vang, chỉ có thể khoa tay múa chân.

Hoàng Lão Thực cười ha ha nói: "Đây là ngươi nói? Nếu là Hoa Nhi nhà ta bú sữa, không cho ngươi muốn này nọ."

Lâm Đại Đầu bắt quá là trêu ghẹo nói giỡn, không cho rằng Đỗ Quyên có thể nghe hiểu người lớn nói chuyện, nên không kháng cự bú sữa, cười gật đầu nói: "Là ta nói. Chỉ cần khuê nữ ngươi chịu bú sữa, ta không cần tiền công vú em." Chỉ cầu con trai đừng khóc là được.

Phùng bà mẹ khôn khéo, thương thức cười nói: "Khuê nữ chính là tri kỷ. Mặc dù nàng còn nhỏ nhưng thấy nương chịu khổ, cũng hiểu được."

Lâm Đại Đầu làm như không nghe thấy, nghĩ nếu nha đầu nhà ngươi thật là tri kỷ như vậy, không thành tinh sao?

Vì thế, đợi vợ Đại Đầu lại tới thử cho bú sữa, Đỗ Quyên bắt đực dĩ ăn một hời, không giống ban đầu không chịu dính. Điều này làm cho mọi người vui mừng như nhìn thấy ánh rạng đông.

Qua một ngày nữa, nàng khôi phục việc bú sữa.

Vợ Đại Đầu như trước đây nuôi 2 đứa bé, Lâm Xuân cũng không làm khó.

Lâm gia cũng an tĩnh, từ đó bên tai thanh tịnh.

Chương 26

Khác Thường Vì Yêu

Mặc dù là nói đùa, Lâm Đại Đầu rất tuân thủ lời hứa, không hường Hoàng gia muốn này nọ.

Sau khi mặt trời xuống núi, Phùng bà mẹ thu xiêm y phơi khô vào phòng, xoa tung chất đồng trên giường, khô mát lộ ra hơi thở của mặt trời. Nàng ngồi trên ghế gỗ trước giường, từng cái chậm rãi gấp, vừa cười nhìn Phùng Thị tựa trên giường nói: "Hắn thật tử chối. Lúc này nương muốn đưa trứng gà, hắn không nhận."

Phùng Thị nhẹ nhàng dùng hai gò má chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn phần hồng của Đỗ Quyên, hôn hai cái, ôm sát, nụ cười ôn nhu, nhỏ giọng nói: "Khuê nữ ta có thể chế ngự được quý hạp hời khó chịu kia. Thật là khuê nữ tốt của nương!"

Phùng bà mẹ không nghe rõ, hỏi: "Người vừa nói cái gì?"

Phùng Thị nói: "Chưa nói cái gì."

Đỗ Quyên thật bất ngờ, mẹ không phải là người dễ dàng biểu lộ ôn nhu, nhìn cách nàng nói chuyện với Hoàng Tước Nhi là biết, nàng luôn quát lớn, cử động này thật khác thường, nghĩ là cảm thấy nàng nhỏ, không vương bận.

Bất quá, nàng cao hứng là được.

Cao hứng không quá hai ngày, lại xảy ra tình huống mới. Lâm Đại Đầu chẳng những không đến Hoàng gia muốn này nọ, ngược lại còn tặng đồ cho Hoàng gia. Đỗ Quyên nhất thời đối với hắn "nhìn với cặp mắt khác xưa", không phải cảm động, mà là cảnh giác.

Này quá khác thường!

Phùng Thị cũng buồn bực, cảm thấy không thích hợp, bởi vì mấy thứ này không phải là vợ Đại Đầu đưa đến mà là Lâm Đại Đầu tự mình đưa đến.

Sáng sớm hôm đó, Phùng Minh Anh ôm Đỗ Quyên đứng trong sân dưới góc đào, xem những trái đào non ngậy ngồ đầy lông mịn trên cành đào xấu xí.

Là tiêu di phát hiện cháu gái đặc biệt thích ra sân chơi. Tỷ như các nàng đang ở trong sân, nếu nàng quay đầu về phòng, Đỗ Quyên sẽ rầm rì không thuận theo. Bởi vậy, chỉ cần nàng rảnh rỗi, liền ôm Đỗ Quyên ra sân thoáng khí.

Đỗ Quyên lại cố gắng ngoái cổ nhìn ra cửa.

Sáng sớm là lúc thôn Thanh Tuyền đẹp nhất.

Thôn trong núi nhiều sương. Lúc sương mù dày đặc, trong vòng ba trượng còn có thể thấy rõ thực vật, xa hơn là mây che sương lấp. Lúc này từ trong thôn nhìn lại, lượn lờ khói nhẹ bay bổng, phòng ốc và cây cối như hư thực mờ mịt không chừng, phảng phất như nổi trên đám mây.

Sáng sớm, cả người lẫn vật ra vào trên đường thôn, giống như trong tiên hiệp tiểu thuyết miêu tả xuyên qua pháp môn. Người ra vào đi tới đi lui, bỗng nhiên biến mất. Theo dõi xem, đột nhiên lại hiện ra một người, hoặc là một con trâu, trên lưng là một thôn đồng, bị sương mù nhuộm đậm giống như tiên đồng, làm người ta mơ màng sau mảnh sương mù dày đặc kia là một tiên cảnh.

Lâm Đại Đầu từ tiên cảnh đi ra như vậy, đi vào Hoàng gia.

Chân mày hấn chân mày dính đầy hạt nước nhỏ tinh mịn, tươi cười, thoát nhìn so với bình thường thân thiết rất nhiều, không chán ghét như vậy.

Hắn chào hỏi Phùng Minh Anh trước, lại đùa Đỗ Quyên hai tiếng, sau đó đưa hai con chim trĩ trên tay cao giọng, nói với nàng: "Đây là ta bắt, chia một con cho các ngươi. Hàm cho tử ngươi bổ thân mình là tốt nhất."

Đỗ Quyên kinh ngạc thiếu chút nữa rớt cằm.

Người nàng nhỏ, cằm còn chưa vững chắc đâu.

Đương nhiên, chủ yếu nhất vẫn là công lao Lâm Đại Đầu. Hắn cười quá chân thành tha thiết khiến nàng cảm thấy không chân thật.

Ách, nói như vậy có chút khó nghe, nhưng chính là như vậy.

Tính luôn lúc này, đã là lần thứ hai.

Hôm kia, Lâm Đại Đầu đưa đến một chén lớn thịt thỏ đã nấu chín làm người Hoàng gia thụ sủng nhược kinh. Phùng bà mẹ không dám ăn, sợ hấn tính sỗ đời tiền. Hoàng Lão Thực cười nói, Đại Đầu ca cũng không tệ như vậy, hai nhà qua lại, hẳn từng ném qua món ăn thôn quê nhà hắn.

Tại thôn Thanh Tuyền, có vài loại người thập phần giàu có.

Đầu tiên là thợ mộc. Bởi trong núi này thứ không thiếu nhất chính là gỗ, lớn từ nhà cửa, tủ giường và hòm xiềng, nhỏ từ bàn ghế bồn thúng đến chế dụng cụ, đều có thể dùng đầu gỗ tạo ra. Nếu có tay nghề giỏi, dù người nghèo rớt mòng tơi, cũng có thể xây lầu các, đem nhà biến thành ngay ngắn chỉnh tề, không kém gia đình nhà giàu ngoài núi. Lại nói, giúp người khác làm việc dĩ nhiên muốn thu tiền công, sẽ không nghèo.

Tiếp theo là thợ đá. Tuy thợ thủ công có tay nghề tinh xảo đều đi ra ngoài lang bạt, nhưng trong thôn còn mấy người. Nam nhân không có tay nghề vẫn có thể khai thác đá, bởi vì sinh hoạt của bọn họ không rời được cục đá.

Kể đó chính là thợ săn. Lên núi săn thú, tựa hồ hán tử trong núi đều sẽ, nhưng xứng với danh "thợ săn", lại không có vài người. Bọn họ có thể vào núi sâu săn được hổ, báo, hồ ly, động vật trân quý, sau đó đem da lông bán bên ngoài núi, tự nhiên ngày dễ chịu.

Người bình thường, cũng có thể bắt vài con thỏ, gà rừng hay các động vật nhỏ để có bữa ăn ngon. Lâm Đại Đầu chính là người như vậy, thường có thể bắt chút món ăn thôn quê về nhà bổ sung.

Về phần Hoàng Lão Thực thì sao? Sẽ không, hẳn chỉ có thể làm những việc tốn sức.

Nói chuyện trước mắt, mắt Phùng Minh Anh sáng rỡ nhìn chằm chằm chim trĩ. Không phải nằng hiêm lạ gà, mà là cảm thấy lông vũ trên người chim trĩ thực hiếm lạ.

Tiểu cô nương không dám một mình nhận đồ của người ta, ngưng ngưng nói: "Ta đi gọi nương ta đến."

Sau khi Phùng bà mẹ ra ngoài, nghe xong duyên cớ, sống chết cũng không chịu nhận chim trĩ.

Lâm Đại Đầu cười nói: "Thím đừng thấy lạ. Từ khi Xuân Nhi khóc nháo, ta chỉ muốn chúng ta ở cách vách thường giúp đỡ lẫn nhau, ai cũng không cách được ai. Lời thật không dễ nghe, Hoàng gia muốn xong việc, tìm nhà mẹ đẻ cũng mất hai ngày công phu, tìm nhà chồng cũng tốn công uống hết bát trà. Nhưng nếu kêu chúng ta, đứng ngay trong viện kêu một tiếng là nghe thấy. Có phải lý lẽ này hay không?"

Phùng bà mẹ vội vàng gật đầu, cảm thấy hẳn nói được hợp tình hợp lý.

Lâm Đại Đầu lại nói: "Lúc trước là ta kiến thức hạn hẹp, nương Xuân Nhi đã mắng ta. Không phải sao, vừa vặn được hai con gà, cho đệ muội một cái. Chúng ta cũng làm thịt gà. Thím đừng lo lắng, ta không đòi bạc các ngươi."

Phùng bà mẹ thấy hẳn nói thành khẩn như vậy, chỉ phải nhận, cảm ơn không ngừng miệng.

Lâm Đại Đầu phát phát tay, nói: "Không cần cảm ơn. Ta đi." Xoay người liền đi.

Phùng bà mẹ xách chim trĩ vào, và Phùng Thị, hai mẹ con nói thầm nửa ngày, tóm lại là trong lòng không an tâm. Ngược lại Phùng Minh Anh và Hoàng Tước nhi cao hứng nhờ hết lông trên người chim trĩ, thương nghị làm quả cầu và bện chổi lông gà.

Trong lòng Đỗ Quyên càng không nở.

Nàng chắc chắn kết luận, Lâm Đại Đầu nhất định muốn qua Hoàng gia xin cưới, nàng một bé gái chưa đầy tháng.

Ngẫm lại, hàng xóm và Lý Đôn, trước mắt, nàng không biết như thế nào cho phải.

Loại không tự chủ được và người trưởng thành bị bức hôn có phân biệt. Nếu bị thống phần nộ quá mức, giống như không có tiền đồ, chung quy nàng còn nhỏ, còn mười mấy năm thời gian nghĩ biện pháp.

Nhưng nếu bảo hoàn toàn không thêm đề ý khẳng định không làm được. Thời không này một khi định thân cho hài nhi chẳng khác nào định chung thân, không phải là trò đùa, sau này muốn từ hôn, còn không biết phải phí bao nhiêu tinh lực đâu.

Nhưng nàng còn đang bú sữa, có thể làm gì để ngăn cản đây?

Ngày hôm đó sau bữa điểm tâm, vợ chồng Lâm Đại Đầu đến, ôm Lâm Xuân trịnh trọng báo phủng Hoàng gia.

Hoàng Lão Thực mời bọn họ vào nhà chính ngồi, sau đó gọi Phùng Thị đi ra.

Phùng Thị đã xuống giường, tuy không làm việc nặng, lại không chịu lại để cho người hầu hạ.

Phùng bà mẹ tò mò, ôm Đỗ Quyên ngồi ở một bên, khiến cho nàng may mắn dự thính trận cầu thân này.

Nghe Lâm Đại Đầu nói ý đồ đến, Hoàng Lão Thực còn chưa như thế nào, Phùng Thị nhớ tới Lâm Đại Đầu làm người, bản năng muốn cự tuyệt.

Lâm Đại Đầu nhìn thần sắc nàng, vội vã ngăn cản nói: "Đệ muội, người đừng vội nói chuyện, trước hết nghe ta nói, sau đó suy nghĩ thật kỹ cửa thân này có nên kết hay không."

Vợ Đại Đầu cũng cười làm lạnh nói: "Đệ muội, chúng ta thành tâm. Ta rất thích Hoa nhi. Bằng không, oa nhi còn nhỏ như vậy, cũng sẽ không cầu tới cửa."

Lâm Đại Đầu bẻ ngón tay đếm: "Chúng ta ở cách vách, đó là hiểu rõ."

Hoàng Lão Thực gật đầu nói: "Đúng, người là dạng người gì ta hiểu được."

Chương 27

Kết Thân Cho Bé

Lâm Đại Đầu nhất thời cắn răng, nhin một hồi mới nói: "Ngươi nhiều lắm mắng ta một tiếng quý hẹp hòi, còn có lời nói khác?"

Hoàng Lão Thực nghĩ nghĩ, tỏ vẻ đồng ý điểm ấy, nhưng lại phát tính khờ của Lão Thực, hỏi ngược lại: "Cái này còn không đủ? Ngươi keo kiệt tham tiện nghi. Nếu hai ta kết thông gia, sau này kéo không rõ, khẳng định ta kéo không lại ngươi, khẳng định là phải thua thiệt." Hắn còn đau lòng những đồ đã đưa ra.

Mọi người nghe được ngẩn ngơ, mặt vợ Đại Đầu liền đỏ lên.

Đỗ Quyên nhin không được cười rộ lên, cảm thấy lão Thực cha quá khả ái.

Tiểu Lâm Xuân thấy nàng cười, cũng cười rộ lên theo.

Đỗ Quyên liếc mắt nhìn tên đầu sỏ, lại nghĩ hắn cũng vô tội. Huống hồ, mình giận đối với một đứa bé còn bú sữa, cũng quá buồn cười, không để ý đến hắn nữa, tiếp tục ngưng thần nghe người lớn nói chuyện.

Lâm Đại Đầu cố nén cơn tức đến học máu, nhìn Hoàng Lão Thực nói: "Được, ta không nói cái này. Nếu không định trước, chờ Hoa Nhi nhà ngươi vừa qua cửa, cho đôi tình nhân bọn họ ra riêng, có được hay không?"

Hoàng Lão Thực nói: "Ngày ấy càng không khó!"

Phảng phát khuê nữ đã gả xong, sợ chịu thiệt.

Đỗ Quyên cũng không cười nổi nữa, suy sụp mắt trợn trắng, cha này thật đúng là cục đất Lão Thực.

Lâm Đại Đầu nói: "Ngươi trước hết nghe ta nói. Là như vậy: Xuân Nhi nhà ta tương lai muốn học thợ mộc cùng Đại gia gia hắn, đều đã nói rồi. Đại bá ta nói đứa bé này có linh tính, tương lai là đứa có tiền đồ. Lúc trước Thu Sinh và Hạ Sinh hắn đều xem qua, đều không coi trọng đâu, liếc mắt Xuân Nhi liền khen."

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị trảm miệng một lời hỏi: "Thật sự?"

Vợ chồng Lâm Đại Đầu cũng trảm miệng một lời đáp: "Đương nhiên là thật sự."

Lâm Đại Đầu đón con từ trên tay vợ, chỉ cho Hoàng Lão Thực và Phùng Thị xem, vừa nói: "Ta tự nói cũng vô dụng, các ngươi nhìn xem đứa bé này."

Bộ dạng rắn chắc, rất thông minh, trưởng thành lại học thợ mộc cùng Đại gia gia hấn, cuộc sống về sau, không phải ta thối phồng, tương lai còn không biết có bao nhiêu nhà muốn đem khuê nữ gả cho hấn đâu!"

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị quả nhiên cẩn thận đánh giá tiểu Lâm Xuân, cùng với bình thường xem bất đồng. Bây giờ dùng ánh mắt mẹ vợ xem con rể, đánh giá hấn tiền đồ tương lai sau này.

Tiểu Lâm Xuân bị cha lơ lửng lơ lên, mừng rỡ ha hả cười, hai chân thẳng đạp, phía dưới góc quần nhỏ dòi qua một bên, lộ ra cẳng chân như ngó sen trắng nõn, bắp thịt căng đầy.

Phùng Thị không thể không thừa nhận, bộ dạng tiểu tử này đích thực tốt.

Cái "bộ dạng tốt" này không chỉ diện mạo đẹp, còn bao hàm khỏe mạnh, phúc trạch rất nhiều thứ.

Y theo cách nói của thế hệ người già xem tướng mạo, diện mạo Lâm Xuân đoan chính, không nghiêng đầu xệp não, không sụp mũi sứt môi, không có hung mi ác mắt hoặc mũi nhỏ mắt nhỏ, càng không phải là đoan thợ chi tướng. Thiên Đình hấn trổng trái (trán cao), mi mắt rõ ràng, giữa mi mày không có sắc tối tăm, tính tình cách chắc cũng là không sai. Thêm nữa đôi mắt trong trẻo, ánh mắt linh động. Đây là điểm quan trọng nhất, đại khái đại bá của Lâm Đại Đầu là thợ mộc nói muốn thu hấn làm đồ đệ, chính là mạnh điểm ấy.

Đánh giá như vậy, Phùng Thị cũng có chút động tâm.

Hoàng Lão Thực càng không ngừng hâm mộ.

Hấn ngay cả con trai đều còn chưa có, Lâm Đại Đầu khoe khoang con của hấn, hấn có thể không hâm mộ sao? Nhìn tiểu Lâm Xuân trong lòng hấn chua chát khó chịu.

Lâm Đại Đầu thấy tình hình như vậy, không ngừng cố gắng, tiếp tục cố động miệng lưỡi nói: "Nhà chúng ta trước mắt không dư dả nhiều, tương lai thì không chừng. Thu Sinh không thể học thợ mộc, chờ hấn lớn một chút ta liền dẫn hấn lên núi săn thú. Hạ Sinh ta chuẩn bị đưa hấn đi học thợ đá. Người nói, nhà chúng ta có thể không vượng? Ba đưa con trai, huynh đệ bọn họ cũng không cô đơn, gặp chuyện có thể giúp đỡ. Lại nói, ta còn muốn sinh đâu..."

Đỗ Quyên cũng không biết một hấn tử vùng núi có thể nói như vậy, đẩy mạnh tiêu thụ, cứng rắn đem tương lai Lâm gia vẽ lớn cho vợ chồng Hoàng Lão Thực.

Vợ Đại Đầu cũng nhìn Phùng Thị thành khẩn nói: "Đệ muội, ta có ý nghĩ này cũng không phải một ngày hai ngày, ta vừa thấy Hoa Nhi liền thích đến mức đòi mạng. Xuân Nhi và Hoa Nhi lại hòa thuận, chính là trời sinh một

đôi. Người suy nghĩ một chút, Xuân Nhi ngay cả bú sữa đều phải đợi Hoa Nhi ăn chung, tương lai có thể không đối tốt với nàng sao?"

Lời này vừa nói ra, Phùng Thị biến sắc.

Cái này nàng tận mắt chứng kiến, Lâm Xuân đối với Hoa Nhi thật đúng là không tầm thường.

Tục ngữ nói "Gả hán gả hán, mặc xiêm y ăn cơm", nếu nam nhân không thương vợ, có kiếm tiền đều vô dụng. Từ điểm đó mà nói, keo kiệt tham tiện nghi Lâm Đại Đầu so với Hoàng Lão Thực phải mạnh hơn, cho nên nàng cũng so với vợ Đại Đầu ngày qua khổ hơn.

Nghĩ như vậy, nhất thời cảm thấy chỗ thiếu hụt của Lâm Đại Đầu cũng không tệ như vậy.

Ân, không đúng! Đây thật sự là một cửa đề thân tốt.

Còn nữa, trong lòng nàng còn có một tầng ý tưởng, đó chính là vấn đề bú sữa của con gái.

Nếu kết thân, từ đó Hoa Nhi chính là vợ chưa qua cửa của Lâm gia, Lâm tẩu tử cho bú sữa càng tận tâm, nàng cũng sẽ không cảm thấy thua thiệt Lâm gia.

Bên này nàng lặp lại suy nghĩ. Bên kia, Lâm Đại Đầu đối với Hoàng Lão Thực thổi đến nước miếng văng tung tóe: ba đứa con trai sẽ trở thành thợ mộc, thợ đá và thợ săn, sẽ có tiền đồ nhất thôn Thanh Tuyên, Lâm gia tương lai phát đạt là nhất định, dĩ được Hoàng Lão Thực một trái tim rục rịch, lập tức muốn đáp ứng cửa thân này.

Cũng khó trách Hoàng Lão Thực động tâm. Con của hắn còn chưa thấy bóng dáng nhưng không muốn dựa vào con rể trước. Nếu trước mắt không đáp ứng, đợi Lâm Xuân lớn lên có tiền đồ, khi đó lại cầu, chỉ sợ người ta đã cùng nhà khác kết thân.

Đỗ Quyên nghe được buồn bực không thôi nhưng không có cách nào.

Hiện tại là lúc nàng nóng vội thì bà ngoại nói chuyện.

Phùng bà mụ nháy mắt với con gái trước, sau đó mới nói: "Đại diệt tử, việc này là chuyện tốt nhưng dù sao cũng phải để con rể bọn họ thương lượng một chút phải không? Thương lượng rồi quyết định mới thỏa đáng."

Lâm Đại Đầu và vợ liếc nhau, vợ nói: "Được. Lão Thực huynh đệ và đệ muội trước hết thương lượng một chút, rồi trả lời chắc chắn."

Nói xong, ôm Lâm Xuân đến trước mặt Hoàng Lão Thực, cười nói: "Đến, Xuân Nhi và Hoàng đại thúc cười một cái."

Tiểu Lâm Xuân mới mọc ra hai viên răng sữa nhỏ, nhìn Hoàng Lão Thực sáng sủa cười. Cười đến tâm Hoàng Lão Thực đều mềm, vụng về dùng ngón

trở thô thô nhẹ nhàng chạm quai hàm mềm mềm của đứa bé, lấp bắp nói: "Úc... Úc! Ngoan... Ngoan..."

Lâm Đại Đầu thấy thế đắc ý cười, lại nói: " Để Hoàng đại thúc ôm một cái."

Hoàng Lão Thực bắt đầu khăn trương, đem hai tay lau vô ống quần, mới cẩn thận tiếp nhận Lâm Xuân, thập phần hiếm lạ nhìn chăm chăm đứa bé.

Đỗ Quyên xem không vừa mắt, cảm thấy Lâm Đại Đầu quá khinh cuồng, lại thầm oán người cha này. Rõ ràng mình mỗi ngày cười với hắn, còn thêm con trai người khác, quá trọng nam khinh nữ !

Tình thế đã hết sức ác liệt. Cha đã động tâm, không biết bà ngoại nói với nương cái gì, xem có thể vẫn hồi hay không.

Lâm gia hai người còn nói cười vài câu mới rời đi.

Chờ bọn hắn đi xong, Hoàng Lão Thực không kịp chờ đợi nhìn Phùng Thị nói: "Nương đứa nhỏ, ta thấy cửa thân này có thể kết. Đại Đầu người kia đi..."

Phùng bà mẹ vội nói: "Con rể, định thân cho con trẻ không phải là việc nhỏ, dù sao cũng phải suy nghĩ thật kỹ. Người đừng vội, trước hết nghĩ đã."

Nàng nhất thời không nghĩ ra lý do ngăn cản, đành phải lặp lại lời dặn dò bọn họ nghĩ kỹ trước khi quyết định.

Phùng Thị nhìn Hoàng Lão Thực nói: "Vậy thì nghĩ lại. Cũng không vội."

Hoàng Lão Thực đành phải gật đầu, sau đó đi làm việc.

Chờ hắn đi, Phùng bà mẹ sai Phùng Minh Anh vào nhà bếp nấu cơm, mới cùng Phùng Thị vào trong phòng. Sau khi ngồi xuống nói với nàng: "Tú Anh, thân này không thể định."

Phùng Thị cũng biết mẹ có lời muốn nói, bởi vậy mới không tỏ thái độ ngay.

Lúc này vội hỏi: "Vì sao không thể định?"

Phùng Thị đi về phía trước dò xét, sát vào nàng thấp giọng nói: "Người quen, đứa bé này là nhật được. Nếu tương lai cha mẹ nàng tìm tới..." Lời còn chưa dứt, ánh mắt Phùng Thị bỗng nhiên trợn to, nhất thời kinh sợ không dám nói tiếp nữa.

Phùng Thị cắn răng thở dốc một hồi lâu, mới định xuống, hung tợn nói: "Hoa Nhi là khuê nữ của ta. Ta muốn đem nàng gả cho ai thì gả! Ta thấy Lâm gia không sai, Lâm Xuân cũng tốt, cửa thân này liền định!"

Chương 28

Hôn Ước Bằng Miệng

Phùng bà mẹ nhất thời cứng họng.

Nàng không nghĩ tới mình viện lý do chẳng những không ngăn cản được con gái có ý niệm cùng Lâm gia kết thân, ngược lại thì càng làm cho ý nghĩ này thêm kiên định, cứ như vậy quyết định.

Nàng sừng sốt một hồi, mới thấp giọng nói: "Tú Anh, người đây là..."

Phùng Thị tiếp nhận Đỗ Quyên từ tay nàng, một bên nhẹ nhàng đỡ đưa, một bên thần sắc hồ hững nói: "Nếu người ta... nhẫn tâm thì cũng không trách được người. Hoa Nhi là con gái ta, ngày ta ôm nàng từ trên núi xuống, thiếu chút nữa ngay cả nửa cái mạng đều mất, ta có thể không đau lòng nàng? Cùng Xuân Nhi định thân, thì có thêm nhiều nương thương nàng."

Phùng bà mẹ lo lắng nói: "Nhưng là Đại Đầu người nợ?"

Phùng Thị cười nhạt một tiếng, nói: "Hắn nha, ta hiểu được. Nương xem tốt lắm, nếu thật định thân, sau này Lâm gia có đồ ăn ngon thì không thể thiếu Hoa Nhi một miếng. Lâm Đại Đầu thích lấy đồ nhà người ta về nhà mình nhưng đối với người trong nhà vẫn tốt."

Phùng bà mẹ nửa tin nửa ngờ, lại khuyên nhủ: "Nói thì nói như thế, chưa xảy ra sự ai cũng không nói chính xác. Ta nói thật lòng, gã người đến trong núi này, nương và cha người đều hối hận. Tương lai muốn đem cháu ngoại nữ gả ra ngoài núi đi. Hai đứa còn nhỏ mà người đã muốn định thân, cũng phải đợi bọn họ lớn chút ít, xem chừng rồi định. Nếu tương lai có biến hóa thì sao? Khi đó hối hận cũng không kịp."

Phùng Thị nghe xong cảm thấy có lý, trầm ngâm nói: "Nương nói cũng phải. Nhưng trước mắt nếu đẩy đi mối hôn sự này, tương lai Lâm gia..."

Nàng cảm thấy Lâm Xuân không sai, sợ bỏ lỡ tương lai hối hận.

Phùng bà mẹ vội nói: "Cái này dễ thôi. Người chỉ cần nói với Lâm gia: các người cũng hài lòng cửa thân này, nhưng bọn họ còn nhỏ, trước không nên định, đợi lớn một chút lại nói. Người liền nói... Phía trước còn 2 cháu ngoại không phải sao, người nói mềm mại chút, nói muốn toàn tâm toàn ý nuôi con, nuôi lớn mới làm mai. Đây cũng là vì nhà hắn suy nghĩ."

Trẻ con nửa đường chết non cũng nhiều, lý do này thực đầy đủ.

Phùng Thị nghe khẩu khí này, có chút bận tâm nuôi không sống con gái, không vui nói: "Nuông, nghe người nói kia!"

Phùng bà mẹ cười nói: "Không phải ta trù ẻo cháu ngoại nữ. Mượn 2 cháu ngoại nói chuyện, Lâm gia cũng dễ dàng tin tưởng, người cũng chừa một đường cho mình. Ai biết tương lai Xuân Nhi nhà hấn là cái gì, được hay xấu, ai dám chắc? Đến lúc đó hồi hận có thể đã muộn."

Phùng Thị nghe thế mới thoải mái, nghiêm túc suy tính.

Đỗ Quyên nghe xong lời bà ngoại nói, vô cùng cảm kích, nghĩ rằng rốt cuộc là lão nhân gia, suy xét chu toàn hơn. Nàng ngăn cản như vậy, tương lai mình giảm đi biết bao nhiêu tâm trí.

Chạng vạng, đợi các nam nhân từ ruộng kết thúc công việc trở về, Phùng Thị và Hoàng Lão Thực thương nghị một hồi, sau đó đi Lâm gia. Phùng Thị nói với vợ chồng Lâm Đại Đầu, bọn họ đối cửa thân này rất hài lòng, nhưng chưa muốn chính thức định thân, vẫn nên đợi mấy đứa trẻ lớn lên chút lại nói. Hai nhà chứa ý tứ này ở trong lòng, tương lai nếu có biến hóa cũng có đường lui.

"Ta nói lời này không vì cái gì khác, Đại Đầu ca và tẩu tử cũng biết, ta có 2 đứa con. Dù là con gái, ta nhất định phải cẩn thận nuôi sống, ta chỉ bận tâm chuyện trước mắt. Bằng không vạn nhất..."

Phùng Thị chưa nói xong nhưng vợ chồng Lâm Đại Đầu đều nghe hiểu.

Bọn họ thậm chí có chút cảm kích, bởi vì sự lo lắng này rất có đạo lý.

Lâm Đại Đầu suy tư, ý niệm kết thân với Hoàng gia càng kiên định hơn. Lúc trước hấn vì thấy Đỗ Quyên tốt, nhìn trúng đứa nhỏ, lúc này lại nhìn trúng vợ chồng Hoàng Lão Thực. Với ánh mắt của hấn, cùng loại gia đình này kết thân, trong lòng chắc chắn, tuyệt sẽ không chịu thiệt.

Lại nói, nếu vạn nhất xảy ra chuyện cũng không đến mức liên lụy, thật không thể tốt hơn.

Sau khi nghĩ xong, Lâm Đại Đầu cũng nói vài lời hay, nghiêm nhiên coi mình như cha chồng tương lai của Đỗ Quyên.

Hấn nói: "Như vậy cũng tốt. Nếu Xuân Nhi nhà ta trưởng thành không học giỏi, thì không đem Hoa Nhi hứa cho hấn, không để hấn hại Hoa nhi!"

Chê cười, con của hấn tương lai còn có thể không học giỏi?

Phùng Thị nghe xong có chút quẫn bách, nàng không phải là ý này sao.

Bất quá điều này cũng không có gì, Lâm gia cũng không cần lo lắng con gái nàng không vững vàng (ý là không nuôi sống), chậm lại với hai nhà đều có lợi.

Lâm Đại Đầu nói lời đường hoàng xong, lại lo việc này không thành, sợ tương lai Hoàng gia gặp gia đình tốt hơn đôi ý. Nhạc phụ Hoàng Lão Thực ở ngoài núi, thế giới ngoài núi rộng lớn, dạng người gì mà không có. Cho nên, hẳn muốn việc này cảm rề trong lòng hai gia đình, tính định hôn ước miệng.

Bởi vậy nói thêm: "Vậy hai nhà chúng ta trước hết định như vậy, đợi Xuân Nhi và Hoa Nhi lớn đến bảy tám tuổi, đưa sính lễ định thân."

Không ngờ Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cũng lo lắng việc này, vì thế gật đầu đáp ứng.

Mọi người định xong, Lâm Đại Đầu chết sống muốn giữ hai vợ chồng Hoàng Lão Thực ăn cơm chiều, "Đều nói 'Một nhà có con gái trăm nhà cầu', ta tới cửa cầu, lại không thể đặt sính lễ, vẫn không thể thỉnh một bữa cơm chiều sao? Lại nói chuyện này chúng ta đã định, cũng tính là thân thích. Cùng ăn bữa cơm, thêm thân thiết lại náo nhiệt."

Vừa hỏi vợ hẳn nhanh chóng đi phòng bếp thu thập, vừa tự mình qua Hoàng gia, cứng rắn mời Phùng bà mẹ tới.

Đối với kết quả này, người Hoàng gia cũng vừa lòng, vì thế ở lại.

Bận rộn mãi đến lúc lên đèn mới ăn cơm.

Trên cái bàn ở giữa nhà chính Lâm gia hào phóng để một ngọn đèn dầu, toả ra ánh sáng mờ nhạt, chiếu lên bốn năm cái bát lớn bằng đất nung, đều là chút rau xanh nhà nông. Thức ăn chay có măng tây và rau xanh, món ăn mặn là rau hẹ xào trứng gà và thịt khô nấu măng, còn có một chén lớn thịt thỏ, là vợ Đại Đầu hôm kia để lại non nửa con thỏ ướp, hôm nay vừa lúc dùng tới.

Mọi người ngồi vây quanh bàn nói giỡn, không khí náo nhiệt, nghiêm nhiên đã là thông gia. Thanh âm khẩu khí lớn chấn động cả đèn đuốc cũng chớp loé, sáng tối không chừng.

Phùng bà mẹ lớn tuổi nhất, ngồi vị trí chủ nhân, Lâm Đại Đầu và Hoàng Lão Thực ngồi bên tay phải, Phùng Thị ôm Đỗ Quyên và Phùng Minh Anh ngồi bên trái, vợ Đại Đầu ôm Lâm Xuân ngồi cuối bàn.

Đám trẻ không ngồi vào bàn, bung bát ngồi ở dưới đất hoặc trên băng ghế nhỏ ăn.

Con Đại Hắc của Lâm gia cũng lòng vòng bên cạnh họ. Có khi dừng lại, ngheo đầu mắt thèm thường nhìn chăm chăm bọn hẳn ăn hăng hái, miệng và bát trên tay động không ngừng. Nếu ai không cẩn thận làm rớt chút thức ăn, nó vội lùi qua tìm.

Hoàng Tước Nhi đến nhà người khác càng thêm khiếp sợ, ngay cả nói cũng không dám nói, chỉ vùi đầu ăn cơm, đồ ăn cũng do vợ Lâm Đại Đầu giúp nằng gắp. Nếu con Đại Hắc lên đến trước mặt, nằng lập tức sợ tới mức không dám cử động.

Thu Sinh thấy nàng như vậy, ghét bỏ bé gái gan nhỏ, bởi vậy rất khinh thường cùng nàng nói chuyện.

Ngược lại Hạ Sinh ghé vào trước mặt nàng cơ cơ oa oa nói không ngừng, đều là ngôn ngữ trẻ con ấu trĩ buồn cười. Chủ yếu là giả thiết Lâm Xuân và Đỗ Quyên định thân xong, quan hệ thân thích hai nhà tính thế nào. Mấy đứa trẻ đêm đầu ngón tay cả nửa ngày, cũng không biết mình nên bắt chước đệ đệ gọi Hoàng Tước Nhi là tỷ tỷ hay Hoàng Tước Nhi và muội muội nàng gọi mình là ca ca. Thật là hồ đồ chết !

Nữ chính Đỗ Quyên lắng tai nghe nửa ngày, hiểu là chính thức định thân, buông một hơi thở dài, chỉ cần chưa đưa sính lễ là tốt, việc này còn có cơ hội xoá bỏ.

Nàng càng nghiêm túc nghe người nói, chuẩn bị ứng phó cho tương lai.

Lâm Đại Đầu nhìn Hoàng Lão Thực và Phùng Thị nói: "Qua vài ngày ta vào núi, sẵn vài con thú về. Đợi Hoa Nhi đầy tháng, ta náo nhiệt một trận."

Phùng Thị nghe xong ngẩn ra, vội nói: "Tiệc đầy tháng Hoa Nhi chúng ta không định làm. Nhà cửa của ta, chứa không nổi..."

Chương 29

Đưa Bé Còn Bú Sữa Và Hán Tử Vùng Núi Âm Thâm Đọ Súc

Lâm Đại Đầu ngắt lời nàng nói: "Không phải nói ta vào núi săn thú sao! Tiệc rượu đệ muội không cần quan tâm."

Phùng Thị lắc đầu nói: "Thật ngại quá."

Lâm Đại Đầu nghiêm mặt nói: "'Nhà có con gái trăm nhà cầu'. Nếu đã tới cửa cầu, tốt xấu gì phải có bộ dáng đến. Chẳng lẽ người ta nuôi con gái rồi đem tặng không? Hoa Nhi mặc dù nhỏ, nhưng đệ muội mang thai mười tháng, lại ở trên núi sinh nàng, một mình khổ cực ôm vè, mất nửa cái mạng, dễ dàng sao? Chúng ta luôn muốn biểu lộ chút tâm ý. Lúc trước khi ta đến nhà nương Xuân Nhi cầu thân, cũng làm nhiều công phu ..."

Phùng Thị nghe được chấn động, mũi phát toan, hốc mắt nóng lên.

Nàng vội cúi đầu làm bộ như dùng bữa, lòng tràn đầy chua xót bất bình. Người ngoài còn biết nàng khổ sở và vất vả, thân là chồng Hoàng Lão Thực lại không thêm để ý, bà bà tới càng không có lời hay, chẳng lẽ mệnh nàng thật không tốt?

Bởi vậy, nàng càng cảm thấy Lâm gia cửa thân này có thể kết. Lâm Đại Đầu người này cũng không giống mặt ngoài không chịu nổi.

Nhưng phần nhân tình này quá lớn, hai nhà lại chưa chính thức định thân, Phùng Thị không muốn tiếp thu, kiên trì không làm tiệc đầy tháng.

Hoàng Lão Thực gấp miệng thịt thỏ nhai, hàm hồ nói: "Bé gái... làm tám ba ngày là được, làm cái gì tiệc đầy tháng! Còn phải làm ruộng vườn... Ai có công phu. Cũng không vùng vẫy nổi."

Đỗ Quyên nghe xong không còn lời gì để nói, ai hiếm lạ tiệc đầy tháng?

Nhưng người cũng đừng nói trắng trợn như vậy, trọng nam khinh nữ nha!

Lâm Đại Đầu lại có ý khác, hần hạ thấp giọng thành khẩn nói: "Làm tiệc đầy tháng không vì náo nhiệt, cũng vì Hoa Nhi tốt."

Phùng bà mẹ vội hỏi: "Như thế nào vì tốt cho Hoa nhi?"

Mọi người đều nhìn Lâm Đại Đầu.

Lâm Đại Đầu trịnh trọng nói: "Ta nghĩ, đệ muội ở trên núi sinh con, tuy rằng làm lễ tắm 3 ngày, vẫn nên cẩn thận chút. Làm tiệc đầy tháng, vô cùng náo nhiệt đem chút tai hoa đều xối sạch, đứa bé mới có bộ dạng tốt."

Hắn nếu đã có tâm cùng Hoàng gia kết thân, đương nhiên mong chờ Đỗ Quyên bộ dạng tốt.

Mọi người bưng tỉnh đại ngộ, đều nói là như vậy.

Phùng Thị lần nữa nhìn Lâm Đại Đầu với cặp mắt khác xưa, trong tư tâm đã hoàn toàn tán thành cửa thân này.

Lâm Đại Đầu cười nói: "Lão Thực huynh đệ và đệ muội cũng đừng nghĩ quá nhiều. Ta tranh thủ thời gian đi vào núi vài ngày, lúa mạch còn vài ngày nữa mới có thể thu, chuyện không chậm trễ được. Lúc này, thú cũng béo, cũng dễ dàng bắt. Nếu bắn khoăn, Lão Thực huynh đệ cùng ta vào núi, giúp ta đeo lương khô, đeo con mèo."

Hoàng Lão Thực vừa nghe hứng thú, nhìn Phùng Thị nói: "Đại Đầu ca nói như vậy, ta liền đi theo, tốt xấu gì cũng giúp một tay."

Phùng Thị lúc này không chối từ, thống khoái gật đầu đáp ứng.

Bởi vì, nàng đã quyết định đem Đỗ Quyên hứa cho Lâm gia, hỗ trợ Lâm Đại Đầu sẵn thú làm tiệc đầy tháng không có mâu thuẫn.

Đỗ Quyên nghe được thầm cảm thấy không ổn. Lâm Đại Đầu thật lợi hại!

Nàng buồn bực nhìn lão hán tử này, lúc này không người buộc hắn, lấy trình độ keo kiệt của hắn, vì sao ra giá lớn như vậy lung lạc Hoàng gia?

Thật chẳng lẽ thấy nàng không giống bình thường, tương lai có thể vượng gia?

Kỳ thật nàng sai lầm. Lúc này Lâm Đại Đầu là thật lòng. Đương nhiên, hắn cũng không phải vì bị vợ mắng một trận nên hoàn toàn tỉnh ngộ, sửa tính nét lại. Hắn vì con trai hắn Lâm Xuân.

Tiểu Lâm Xuân thích nha đầu Hoàng gia. Vì nàng không bú sữa, hắn cũng không ăn, lại còn khóc còn nháo. Nếu tương lai trưởng thành muốn cưới nàng, lại không cưới được, không phải một đời thương tâm sao?

Vì phòng ngừa con trai thương tâm, hắn làm cha nên sớm tính toán.

Đây cũng không phải là hắn lo xa, hắn tự mình nghiệm ra.

Với tính tình tham tiện nghi của hắn, năm đó cha hắn giúp hắn tìm một mối hôn sự hợp ý, gia cảnh đối phương so với nhà mẹ hắn tốt hơn nhiều, cô nương kia cũng không sai, nhưng hắn không bằng lòng. Vì chuyện này còn bị hắn cha dùng hết sức quát 3 đòn gánh, ngã dưới đất.

Ngẫm lại ngày đó, bây giờ còn cảm thấy lo lắng, cả ngày ăn ngủ không ngon, trái tim như dán trên chảo nóng, dày vò khó chịu, đầu óc đều là bóng

dáng của vợ hắn bây giờ, đối với cô nương khác nhìn không thuận mắt, thiếu chút nữa điên cuồng.

Cũng may hắn coi như thông minh. Bởi nhà kia gia cảnh giàu có, cô nương kia dĩ nhiên mạnh mẽ hơn nhà bình thường. Hắn liền nói với cha hắn, cô nương kia không biết làm việc, cưới về là phá sản.

Cha hắn cũng keo kiệt. Tính nết của hắn vốn là gia truyền, bất quá là trò giỏi hơn thầy. Bởi vậy, cha hắn nghe xong tin là thật lập tức buông xuống, có thể mới làm cho hắn thỏa mãn tâm nguyện.

Bởi vì duyên cớ này, cũng bởi vì hắn đặc biệt thích con trai út, sợ hắn trưởng thành cầu mà không được sẽ khổ, cho nên mới ra sức thu xếp.

Có được hay không, trước làm tốt rồi tính toán sau.

Về phần nói vạ nhất Lâm Xuân sau khi lớn lên đôi ý, không thích nha đầu Hoàng gia, cũng không trọng yếu. Dù sao cũng không hạ quyết định, tìm lý do để cửa thân này không tính toán gì hết, cũng chỉ là một câu nói.

Làm chuyện như vậy, hắn tự tin giỏi hơn Hoàng Lão Thực. Không có bằng chứng, sợ cái gì?

Muốn nói còn phải cảm tạ Hoàng gia, là bọn họ không muốn hiện tại định thân. Cái này thật sự là quá hợp tâm ý hắn, hai tay chuẩn bị, sẽ không thất bại.

Tuy Đỗ Quyên không rõ Lâm Đại Đầu một lòng vì con trai tính toán lao khổ, lại nhìn được rõ ràng dụng ý của hắn, tâm tư cũng chuyển đi.

Nàng trời sinh tính tình lạc quan, đừng nói trước mắt còn chưa định thân, cho dù thật định thân, nàng cũng sẽ không mặt co mày cau, buồn bã không vui, thậm chí lấy nước mắt rửa mặt, không phù hợp nhân sinh quan của nàng!

Trước khi Lý Đôn tìm đến nàng, nàng đều muốn sinh hoạt tại thôn Thanh Tuyền. Đãi ngộ này không thể uổng phí, phải sống cho muôn màu muôn vẻ, không cô phụ nơi non xanh nước biếc này.

Hừ, Lâm Đại Đầu khó chơi này! Không phải muốn lưu ấn tượng tốt cho cha nương, thuận tiện tại thôn Thanh Tuyền thông cáo một chút: Lâm gia có ý đồ kết thân với Hoàng gia. Cho dù không chính thức hạ quyết định, nhưng truyền ra, tương đương tạo thành sự thật.

Việc này đối đàn ông mà nói ảnh hưởng không quá lớn, một khi không hài lòng, có thể lấy cớ không chính thức hạ quyết định, đem đính hôn miệng giải trừ. Nhưng đàn ông thì không dễ dàng như vậy, phải cố kỵ thanh danh nữ hài tử.

Nhưng là, nàng Đỗ Quyên là loại người nào?

Đây chính là xuyên việt đến, tốt xấu đọc hai mươi mấy năm sách ân, tính luôn trường mầm non còn sợ một nông phu tính kế?

Nàng muốn tìm lý do từ chối mối hôn sự này, cũng chỉ là chuyện một câu nói.

Nàng cảm thấy, việc này không thể làm từ tay cha nương, phải để Lâm gia khai đao.

Biện pháp giản tiện nhất là nàng không lo không sàu khỏe mạnh trưởng thành, chờ đợi người trong lòng đến tìm cùng qua năm tháng tốt đẹp. Nàng sẽ gây hoạ cho Lâm Đại Đầu, làm cho hắn đánh mất ý niệm kết thân.

Lời từ hôn này sẽ để hắn chủ động nói.

Ngày đó thực phần khích!

Đỗ Quyên suy nghĩ một chút, nhịn không được bắt đầu mỉm cười.

Về phần trước mắt, dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, trước tiên ở trong lòng Đại Đầu bá bá phá rối, làm cho hắn ăn không ngon, ngủ không yên, hắn sẽ tính tới tính lui, cuối cùng là hết hy vọng.

Ừ, cũng không có gì mới mẻ, nàng tính toán lại diễn tiết mục "sói tới" một lần, chính là tuyệt thực một lần nữa.

Một ngày ngắn ngủi làm âm ỉ hai lần, Lâm Đại Đầu sẽ hoài nghi nàng có thể bình an lớn lên hay không. Dù có thể lớn lên, tương lai có thể tam tai bát nạn hay không.

Nông dân kiên kị nhất cái này.

Nàng vui sướng phỏng đoán tâm tư Lâm Đại Đầu, cố gắng tưởng tượng hắn khó xử: mối hôn sự này rốt cuộc là kết hay không kết đây? Con mồi nên tổn hay không? Sau này còn muốn thân cận với Hoàng gia hay không? Nếu không dính vào, có nên buông tay hay không? Nếu tiếp tục, kết quả đều như nước tát đi hay không? ...

Một loạt câu hỏi làm Đỗ Quyên nháo đến hôn mê, không biết Đại Đầu bá bá sàu thành dạng gì.

Chương 30

Một Lòng Không Cho Người Dễ Chịu

Bộ dáng Đỗ Quyên cười tủm tỉm, lập tức gọi chú ý của mọi người.

Vợ Đại Đầu xê dịch mông ra trước mặt Phùng Thị, để con trai sát vào bên Đỗ Quyên, đùa nói: "Xuân Nhi, sau này phải chiếu cố thật tốt muội muội. Muội muội là vợ, vợ phải thương, không thể khi dễ!"

Lâm Đại Đầu vội phun xương ra, cao giọng nói: "Còn phải nói! Lâm Đại Đầu ta thương vợ nhất, con ta đương nhiên cũng thương vợ. Con giống cha không sai được!"

Mọi người nghe xong đồng loạt cười rộ lên.

Vợ Đại Đầu oán trách liếc nam nhân của mình, nói: "Người nói đi!"

Cũng không biết tại sao, tiểu Lâm Xuân đêm nay đặc biệt hưng phấn.

Hắn đứng trên đùi mẹ hắn, hai tay nhỏ chống bàn, dựa vào sự nâng đỡ của mẹ, thò đầu nhìn Đỗ Quyên trong ngực Phùng Thị, miệng "sao, sao" gọi bậy.

Đỗ Quyên buồn bực nghĩ, không phải đứa bé này gọi mình "Muội muội" chứ?

Hoàng Lão Thực khen: "Xem đứa bé này đứng thật vững chắc. Mấy tháng nữa, chắc là có thể chạy khắp nơi."

Nói cười, Lâm Thu Sinh đứng dậy đi tới bên cạnh bàn, chỉ hai loại đồ ăn, vừa kêu cha gấp cho mình, vừa bất mãn hỏi: "Cha, ta còn chưa cưới vợ đâu, sao đệ đệ cưới trước?"

Mọi người nghe xong sững sốt, rồi âm âm cười to.

Lâm Đại Đầu vỗ một bàn tay trên ót đại con trai, cười mắng: "Gấp gì? Còn lo thiếu phần người sao?"

Thu Sinh lầu bầu nói: "Sao không nóng nảy? Ta không phải là lão Đại sao!"

Lão Đại chưa đánh thân, lão tam lại nói thân, hắn không nghĩ ra tại sao.

Rồi nhìn thoáng qua tam đệ mới mọc răng trong ngực mẹ, rất bất mãn nghĩ, cũng không hiểu sao mọi người thấy được tiểu tử này thông minh, suốt ngày chảy nước miếng, thông minh chỗ nào?

Phùng Minh Anh lớn một chút, cảm thấy lời nói Thu Sinh không thoả đáng, liền cải chính nói: "Chỉ là nói, chưa có định thân, cách cưới vợ xa đâu."

Phùng Thị cũng giải thích hai câu, Thu Sinh giờ mới hiểu được, mới thoải mái.

Nói cười, các nữ nhân ăn xong dọn bàn.

Vợ Đại Đầu đưa Phùng Thị vào trong phòng, "Nên bú sữa. Hôm nay bị trễ, thường khoảng giờ này đều đã ngủ rồi."

Vào phòng, Phùng Thị đưa Đỗ Quyên cho nàng nói: "Ta giúp người thu thập bàn."

Vợ Đại Đầu vội vàng cho 2 đứa bé bú sữa, vừa ngắng đầu hô: "Đừng! Để ta làm. Nhà bếp ta các người không quen."

Phùng Thị cũng đã đi ra ngoài.

Vợ Đại Đầu lại muốn hướng ra ngoài kêu, vừa cúi đầu lại phát hiện Đỗ Quyên không bú sữa, quay mặt né tránh đầu nhũ, trong lòng "lộp bộp" một chút, vội nói: "Ai yêu, khuê nữ, tại sao lại không ăn?" Nàng thấy Đỗ Quyên thân thiết hơn, trực tiếp kêu 'khuê nữ'.

Tiểu Lâm Xuân rất đói bụng, bởi vậy không đợi Đỗ Quyên, ăn trước.

Ăn hai miếng mới phát hiện Đỗ Quyên chưa ăn, vội buông đầu nhũ ra nhìn phía nàng, vẻ mặt thập phần nghi hoặc, giống như hỏi, đã qua giờ cơm sao còn không ăn?

Đỗ Quyên nhìn vẻ mặt tiểu tử này không nhịn được muốn cười.

Nhưng lúc này nàng không thể cười, vừa lúc bụng đói, bất mãn nhắm mắt giả bộ ngủ.

Vợ Đại Đầu dỡ một hồi không được, vội kêu Phùng Thị đi vào.

Phùng Thị vào thấy Đỗ Quyên như vậy, cũng luống cuống, "Tại sao lại không ăn?"

Vợ Đại Đầu lúng túng nói: "Không hiểu được đâu. Ta... Ta chưa ăn cái gì nha!"

Nàng lại cho rằng mình sai, lòng tràn tự trách, lại nghĩ không ra vì sao.

Phùng Thị cúi người xem xét Đỗ Quyên. Thấy nàng bất mãn không bú sữa, cũng không khóc nháo, cũng không giống ngày xưa thích cười, trong lòng chua xót, dùng tay sờ trán Đỗ Quyên nhỏ giọng hỏi: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

Ngắng đầu nhìn Vợ Đại Đầu nói: "Xem đứa bé này, như vậy cũng không khóc một tiếng. Ta... Ta này trong lòng..." Nói xong vén vạt áo lên lau nước mắt.

Tiểu khuê nữ biết điều như vậy, thế nên nàng có chút không đúng, liền đau lòng.

Vợ Đại Đầu vội khuyên nàng, mình cũng không nhịn được khổ sở, lại trăm kiểu đùa Đỗ Quyên bú sữa, nàng không để ý tới.

Gian ngoài người nghe nói xong, Phùng bà mẹ vội vàng đi vào xem.

Phùng Minh Anh hoảng nói: "Ta đi nấu nước cơm."

Phùng Thị gật đầu nói: "Ta về nhà nấu đi. Lâm tẩu tử và Đại Đầu ca mệt mỗi nửa ngày, để cho bọn họ thanh tịnh." Nói xong muốn ôm Đỗ Quyên đi.

Vợ Đại Đầu hoảng hốt vội nói: "Không được. Các người đi, Xuân Nhi nhà ta sẽ náo loạn, đi mới không thanh tịnh đó. Vẫn nên làm chút chuyện tốt, nấu tại đây đi. Đi, Minh Anh muối tử giúp ta ôm đứa bé này, ta xuống nhà bếp nấu nước cơm đi. Bú sữa cũng tốt, uống nước cơm cũng tốt, phải cho hai người bọn họ ăn chung."

Mọi người nghe xong buồn cười lại không có tâm tư cười, đều sốt ruột.

Bên ngoài, Lâm Đại Đầu cũng tán thành lời vợ nói, nói nhất định phải để Đỗ Quyên ăn nước cơm ở đây, bằng không buổi tối Lâm Xuân nháo lên, Lâm gia lại không được an bình.

Nhớ tới chuyện của lần trước lòng hấn còn còn sợ hãi, kiên quyết không sợ phiền toái.

Hấn nghĩ cho hay, nhưng Đỗ Quyên không cho hấn dễ chịu, Thím Lâm tốn công sức mang nước cơm đến, nàng cũng không thèm nhìn tới. Nàng không ăn, Lâm Xuân ăn hai miếng liền bỏ qua, tuy không nháo, lại khó chịu bất an rõ ràng có khuynh hướng phát tác.

Cái này thì phiền toái rồi!

Phùng Thị ôm Đỗ Quyên, đè nén nỗi lo lắng trong lòng, hướng mọi người nói: "Tuy nàng không ăn nhưng không khóc, cũng không nóng lên, hấn là không có việc gì. Ta ôm nàng về nhà trước. Chút nữa lại đút nước cơm cho nàng."

Lâm Đại Đầu vừa nghe nóng nảy, nói: "Các người đi, Xuân Nhi nhà ta làm thế nào?"

Phùng Thị nghi ngờ nhìn về phía hấn, chẳng lẽ bọn họ đêm nay không đi?

Lâm Đại Đầu bị nàng nhìn đến ngượng ngùng, suy nghĩ một chút, nhìn vợ phân phó nói: "Người ôm Xuân Nhi và đệ muội đi Hoàng gia ngủ. Buổi tối giúp đỡ chiếu ứng Hoa nhi, đợi 2 đứa nhỏ ngủ vụng trộm cho bú sữa. Lão Thục huynh đệ ngủ bên đây."

Mọi người đều nói chủ ý này tốt.

Chỉ có Lâm Thu Sinh cảm thấy bất mãn. Vừa rồi hai gia đình còn hòa khí, vô cùng cao hứng ăn cơm, đảo mắt loạn thành một đoàn, ngay cả ngủ cũng muốn tách ra, thật chọc người giận.

Hắn chạy đến trước mặt mẹ nhìn đê đê mắng: "Ngốc vừa thôi! Nha đầu kia không bú sữa, người cũng không ăn, chịu đói bụng. Người sao ngốc như vậy? Đại gia gia còn khen người thông minh, ta thấy người chính là một tiểu ngốc tử!"

Lâm Đại Đầu nghe xong thái độ hung dữ, rượt hắn chạy quanh nhà đánh hắn.

Phùng Thị cũng mặc kệ bọn họ nháo, và Phùng bà mụ mang người về nhà.

Đêm đó, Phùng Thị và Vợ Đại Đầu ngủ một giường.

Vợ Đại Đầu nhìn Phùng Thị nói: "Người cứ ngủ, để ta bế Hoa Nhi. Người không ngủ cũng vô dụng. Hoa Nhi đi theo ta, ta ban đêm nhìn nàng ngủ cho nàng bú sữa, không được thì ăn. Lần trước lúc Xuân Nhi tỉnh không chịu ăn nhưng lúc ngủ vẫn ăn."

Phùng Thị cảm kích nói: "Thật khó cho người. Làm người đi theo chịu tội."

Vợ Đại Đầu cười nói: "Sao lời nói này. Ta cũng không phải mất công không, tương lai Hoa Nhi là con dâu ta, ta có thể không dụng tâm sao? Ta so với người còn gấp hơn! Người cứ yên tâm ngủ đi."

Phùng Thị được giải đúng chỗ ngứa, càng cảm thấy cửa này thân nên định, bởi vậy mặc dù trong lòng vẫn lo lắng nhưng vẫn yên tâm đi ngủ.

Đỗ Quyên nghe lời vợ Đại Đầu nói, âm thầm cảnh giác.

Thân thể nàng bây giờ là trẻ sơ sinh, không phải người lớn, sức yếu, bản năng phản ứng mạnh, đói bụng ngủ như vậy, nửa đêm nếu ngậm đầu nhũ khẳng định sẽ liều mạng cuồng nút.

Nhưng lo lắng cũng vô dụng, nàng không thức nổi.

Vợ Đại Đầu mang nàng và tiểu Lâm Xuân ngủ một đầu, Phùng Thị ngủ một đầu khác.

Có nàng bên người, Lâm Xuân không nháo; hơn nữa nửa ngủ nửa tỉnh, ôm sữa mẹ ăn no, điều này làm cho Đỗ Quyên buồn bực không thôi. Rốt cục chỉ có nàng tìm chết, tự làm tự chịu đầu!

Mặc kệ như thế nào, chịu qua đêm nay trước, đến sáng mai lại nói.

Một đêm này, vợ Đại Đầu gần như không ngủ. Mỗi khi nghe tiếng hô hấp đều đều của Đỗ Quyên, cảm thấy nàng ngủ say, liền lặng lẽ nghiêng người đem đầu nhũ nhét vào trong miệng nàng, vừa vỗ về khẽ giọng ní non, dỗ nàng bú sữa.

Lúc Đỗ Quyên không thanh tỉnh, đều ăn, đợi phát hiện vôi vàng nhả ra.

Vợ Đại Đầu rất buồn bực. Chẳng lẽ sữa mình thật không tốt? Sao Xuân Nhi lại ăn?

Một đêm này, Đỗ Quyên cũng cực kỳ thống khổ, nàng đói a!